

PROLOOG

Naar het laatste hoofdstuk van de roman *Zoektocht naar een onvoltooid verleden*

De paasperiode brachten mijn vriend en ik in de omgeving van Lissabon door. We wandelden er over gezellige pleintjes en verdwaalden in de sprookjesachtige kasteeltuinen van Sintra. Samen woonden we een opera bij in het *Teatro Nacional de São Carlos* en struinden door tweede-handsboekwinkeltjes, waar ik werken over Fernando Pessoa, de Portugese nationale trots, op de kop tikte. Andere dagen bezochten we de jetsetstranden, deden kleine visrestaurantjes en wijngaarden aan. Elke dag brachten we een bezoekje aan het familierestaurant *Martinho da Arcada*, al was het maar voor een aperitiefje of een babbeltje.

Maar we praatten vooral veel over onze toekomst samen. Alle voors en tegens wogen we af en gisteren hakten we definitief de knoop door. Net op tijd om ook Antonio's familie van onze beslissing op de hoogte te brengen, want voor we het goed en wel beseften was het paaszon­dag en stond de rit naar Beja, de geboorteplaats van mijn vriend, op de planning.

Antonio laadt onze koffers in de huurwagen en even later rijden we al de A2 op in de richting van Beja.

‘Je ziet er zenuwachtig uit, schat,’ merkt Antonio bezorgd op.

‘Zal ik wel in de smaak vallen bij je familie?’

‘Wat kunnen ze in hemelsnaam op je aan te merken hebben?’ vraagt hij me liefdevol wanneer we even stoppen om de wagen vol te tanken. ‘Je bent mooi, lief, hebt een goed diploma en spreekt Portugees. Je bent zelfs deels Portugees en je maakt mij gelukkig.’

Hij neemt me in zijn armen en kust me.

‘Maar Aurélia?’

‘Aurélia is al lang vergeten, zeker na haar optreden van de vorige kerst.’

‘Ik ben niet katholiek,’ werp ik tegen.

‘Ik ook niet,’ zegt Antonio ‘en zien ze mij daardoor minder graag?’ Hij kijkt me diep in de ogen. ‘En als we hen vertellen dat we ons samen zullen vestigen in Alcochete en ik terug zal doceren aan de *Universidade de Lisboa*, waar jij volgend academiejahr ook doctoreert, dan zullen ze de koning te rijk zijn.’

Antonio wrijft over zijn kin. ‘Er is nog wel een ding, maar dat zal ik ook wel regelen.’

‘Waar heb je het over?’

Hij knipoogt. ‘Niet zo nieuwsgierig zijn, Lize. Ik vertel het je wel als de tijd daarvoor rijp is. Heb ik je al gezegd dat ik deze ochtend Alain aan de telefoon sprak?’

‘Nee, nog niet.’ Meteen heeft hij mijn volledige aandacht.

‘Hij doet je de groeten. Ten laatste begin september is ons appartementje vrij, zodat we er samen onze intrek in kunnen nemen. Hij doet je de groeten.’ Antonio grijnst: ‘Alain is je grootste fan. Vanaf het prille begin was hij ervan overtuigd dat we voor elkaar bestemd waren.’

Ik lach vertederd: ‘De schat! Wippen we nog even bij hem binnen wanneer we terugkeren uit Beja op weg naar de luchthaven?’

Met een gevoel van weemoed denk ik terug aan mijn verblijf van vorig najaar in Alcochete en aan de vele gesprekken met onze onderbuur Alain. Wat beleefde ik er fijne momenten ...

Nog tien kilometer te gaan tot aan onze bestemming, zie ik op de informatieborden en onbewust knaag ik aan mijn korte nagels.

Even later rijden we het stadje binnen.

‘Stop toch met zo zenuwachtig zijn.’ Antonio kijkt me berispelend aan en ik zucht een paar keer diep. Het helpt niet ... De stress om voor de eerste keer de ouders van mijn vriend te ontmoeten, heeft zich volledig in mijn lichaam genesteld.

Het verkeer in Beja verloopt gestremd.

De doorgangswegen zitten overvol. Blijkbaar trekt de paasprocessie veel toeschouwers en we volgen de file richting de stadsrand. Geleidelijk aan neemt de drukte gelukkig af en bewonder ik het landschap. De aanblik van het platteland tussen de heuvels kalmeert me. *Wat is de Alentejo toch prachtig!*

Antonio zet de richtingaanwijzer aan en draait een lange zanderige oprit op. Stapvoets rijdt hij richting het huis. Achter ons waait een stofwolk op. Verwachtingsvol kijkt hij naar zijn ouderlijke woonst, verheugd om zijn familie terug te zien na meer dan vier maanden in het buitenland, maar het erf ligt er verlaten bij. Hij haalt zijn schouders op. ‘Waarschijnlijk zijn ze nog onderweg. Zullen we een wandeling maken over het domein? Dan toon ik je al de geheime plekjes uit mijn jeugd.’

Enthousiast spring ik de wagen uit, blij om eerst even te acclimatiseren voor ik de familie ontmoet.

Hand in hand lopen we voorbij de kurkeiken en olijfbomen en komen aan een oude boom met daarin een boomhut.

Antonio wijst naar de hut. ‘Hier bespraken mijn broers en ik onze geheimen en beraamden we plannen.’

‘Het ziet er niet echt stevig meer uit,’ merk ik op wanneer we naar boven kijken.

Dat is maar gezichtsbedrog volgens Antonio. ‘Afgelopen kerst zat ik hier nog boven met mijn drie broers.’

‘Kijk,’ zegt hij terwijl hij demonstratief aan de ladder trekt, ‘zo stevig als wat.’

Op datzelfde ogenblik zakt de onderste plank weg en komt de hut schuin aan de boom te hangen. Ik slaak een gil wanneer een lege drankfles vlak naast hem in duizend stukken op de grond valt.

‘Ik denk dat jullie geluk hadden vorige kerst,’ lach ik terwijl we verder lopen.

Nostalgisch kijkt Antonio achter zich naar de hut, die duidelijk het einde van een tijdperk aangeeft.

Vanaf het huis komt een man op ons aflopen.

‘Ah, daar zijn jullie!’ roept Thiago, Antonio’s iets jongere broer. Hij omhelst ons hartelijk en loopt mee in de richting van de witte woning. ‘Iedereen zit op het terras op jullie te wachten.’

Wanneer we de lange houten tafel naderen, voel ik me bekeken en trekt mijn maag zich nog strakker samen.

Thiago tilt zijn driejarige zoontje op van de zanderige grond en wandelt met het jongetje op zijn arm naar zijn echtgenote.

Op het terras ontstaat beweging en een oudere man loopt nu onze richting uit. Hij lijkt op Antonio, dat moet zijn vader zijn.

De twee mannen kloppen elkaar op de schouder ter begroeting, dan draait hij zijn hoofd om naar mij en verwelkomt me in het Engels.

Onmiddellijk antwoord ik terug in het Portugees, waarop de moeder blij uitroept: ‘Ze spreekt zelfs Portugees, mijn gebeden zijn verhoord. *Deus nos ouviu.*’

Een gevoel van opluchting maakt zich over me meester. Glimlachend kijk ik zijn vader aan.

‘*Mãe en pai*, dit is Lize, mijn verloofde,’ hoor ik Antonio zeggen.

Verloofde? Wat heb ik gemist? Maar nog voor ik Antonio deze vraag kan stellen, richt hij zich tot zijn vader.

‘*Pai*, deze keer zou ik wel graag het geschenk van vorige kerst aan haar geven.’

Alsof zijn vader al wist waar het over ging, diept hij een klein, vierkant rood doosje uit zijn zak.

Voor zijn ganse familie zakt Antonio op zijn knie, opent het doosje waarin een prachtige ring schittert en vraagt hij me of ik met hem wil huwen.